

7

แคว้นเทียนมู่ รัชสมัยฉงหนิงปีที่สาม เดือนสุดท้ายของฤดูวสันต์
ท้องนาสูงเปิดกว้างเป็นสีครามสด ผืนแผ่นดินไพศาลถูกปกคลุมด้วย
ต้นหญ้าสีเขียวขจีแผ่ไปไกลถึงเทือกเขา ยอดหญ้าพลิ้วไหวไปตามแรงลม
ที่หอบเอากลิ่นหอมประหลาดมาด้วย กวางตัวใหญ่กำลังยืนก้มหน้าเล็มหญ้า
อยู่กลางทัศนียภาพนั้น

ห่างออกไปประมาณสองร้อยเชีเยะ* อาซาฟวงพีลิบกว่าตัวกำลัง
เยื้องย่างเข้ามาอย่างเงิบเงียบ ผู้ที่อยู่บนหลังอาซาล้วนแต่เป็นบุรุษสูงใหญ่
กำยำ มีอกระชับอยู่ที่บั้งเทียน จับตามองเหยื่อขณะระวังภัยให้จักรพรรดิ
มู่เฉินหลงแห่งแคว้นเทียนมู่ นายเหนือหัวที่พวกตนอารักขาอยู่กลางวงล้อม
ไปพร้อมกัน

"ฝ่าบาท ทางนี้พะยะคะ" เม็งจิ้ง องครักษ์คนสนิทบอกเบาๆ

* เชีเยะ (ลื่อ) หรือฟูดจิ้น เป็นหน่วยมาตรฐานวัดของจีน สมัยโบราณ 1 เชีเยะเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร
ปัจจุบันคนจีนจึงใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

ชั้นกลิ่นหอม

มูเซ็นหลงพยักหน้า หยิบคันธนูทองคำสลักลายมังกรขึ้นมาประทับสายแล้วค่อยๆ นำวอกข้าๆ ดวงตาคมหรือลงเล็งเหยื่ออย่างแม่นยำ พร้อมจะปล่อยลูกธนูออกไปได้ทุกเมื่อ

กวางตัวเชื่องเล็มหญ้าเขียวสด กวักแกว่งหางกลมป้อมอย่างสบายอารมณ์ มิได้ล่วงรู้สักนิดว่าตนกำลังจะชะตาขาด

ลมอ่อนๆ พัดมาจากยอดเขา รำเพกกลิ่นหอมจางๆ มากกระทบจมูกมูเซ็นหลง ดวงตาคมเป็นประกายวาบ เขาสูดลมหายใจเข้าลึกซ้ำอีกครั้งแล้วปล่อยมือจากคันธนู

"เจ้านั้นเป็นกวางชะมด" เขาชักม้าให้หันหลังกลับทันที

"หรือ กวางชะมด? ถ้ายิ่งทิ้งก็น่าเสียดายแยะนะพะยะค่ะ" เมิ่งจิ้งแสดงความเข้าใจแล้วตามนายเหนือหัวไปติดๆ

"อย่าหึ!" องครักษ์คนอื่นๆ ต่างกระหู่สั่นเท้าเข้ากับสี่ข้างม้า ควบตามอาชาสีดำตัวนั้นในระยะประชิด

เสียงฝีเท้ามาสร้างความตื่นตระหนกให้กวางชะมด มันเลิกสนใจหญ้าสดอ่อน ออกวิ่งหนีเตลิดเปิดเปิง อากาศวังเต็มเหยียดเช่นนั้นทำให้ต่อมกลิ่นบนท้องกระเพื่อมสั่น ส่งกลิ่นหอมประหลาดออกมาชัดเจนกว่าเดิม

สายลมพัดวูบแล้ววูบเล่า กลิ่นหอมนั้นลอยตามลมมากกระทบใบหน้ามูเซ็นหลงไม่ขาดระยะ เขาสูดดมเข้าไปเต็มปอด ปล่อยให้กลิ่นหอมกำซาบชานจากช่องอกไปทั่วสรรพางค์กาย รวากับว่าการได้เฝ้ามองกลิ่นจรุงเช่นนั้นช่วยให้เขาสดชื่นกระปรี้กระเปร่าขึ้น

กลิ่นต่างๆ ผสมปนเปกันบนทุ่ง ทั้งกลิ่นหญ้าสดยามม้าย่ำเท้าลงไปบนดิน กลิ่นดอกไม้ป่าที่ตลบอบอวลไปทั่วทุกที่ กลิ่นสบสางที่ล้ำสัตว์ทั้ง

ไว้ กลิ่นสดชื่นของป่า รวมทั้งกลิ่นเหงื่อไคลของชายหนุ่มในขบวน กลิ่นหอมของกวางชะมดคละเคล้าอยู่ท่ามกลางกลิ่นเหล่านั้น ก่อนจะค่อยๆ โขยห่างออกไป เบาบางขึ้นเรื่อยๆ ทุกที

มู่เซ็นหลงชะลอม้า ดวงตากล้าสะท้อนภาพทุ่งหญ้ากว้างใหญ่และภูเขาสูงตระหง่านที่เห็นได้แต่ไกล

แผ่นดินผืนนี้ยิ่งใหญ่ไพศาล ทิศตะวันออกติดทะเล ทิศเหนือปกคลุมด้วยทุ่งน้ำแข็งขรุขระ ตั้งแต่ทิศตะวันตกเฉียงเหนือไปจนถึงทิศตะวันตกเฉียงใต้เป็นเทือกเขาสูงยาวต่อเนื่อง กลายเป็นปราการธรรมชาติที่ยากจะโจมตีทางตอนกลางเป็นที่ราบ ขณะที่ทางตอนใต้เป็นป่าภูอันสมบูรณ์

นี่คือแคว้นของเขา! ดวงตาคมโชนแสง เลือดอุ่นๆ จืดพุ่งไปทั่วร่างพร้อมกับความภาคภูมิใจที่ล้นปริ่ม เขาระดุกบังเหียนม้าให้มันออกวิ่งห้อไปอีกครั้ง ควบตัดผ่านทุ่งหญ้าผืนใหญ่ผืนนี้

พวงง่าตรงหน้าส่ายไหวเหมือนมีอะไรอยู่ในนั้น เขาชักม้าเข้าไปดูอย่างใจกล้า ลมวูบใหญ่พัดยอดหญ้าสูงให้โอนเอน เผยให้เห็นลายสีเหลืองจัดตัดกับสีดำสนิทเตะตา

มันเป็นสัตว์ร้ายตัวใหญ่เปี่ยมพลังกำลังที่พร้อมจะจู่โจมพวกเขา นี่แหละเหยื่อที่เขาต้องการล่า

"เสื่อ!" เหล่าองครักษ์ตื่นตัวขึ้นมาพร้อมกัน กระชับมือเข้ากับด้ามดาบ

"รีบถวายเป็นการบูชา!" เมิ่งจิ้งสั่งการให้องครักษ์เหล่านั้นจัดกระบวนเป็น

วงกลม

ด้วยรู้ว่าคนกลุ่มใหญ่เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ เสื่อร้ายเงยหน้าขึ้น ทางทรงเล็บ ส่งเสียงคำรามต่ำๆ ในคอ

"ฝ่าบาท อย่าเสด็จเข้าไปพะยะค่ะ!" เม็งจิ้งรีบห้ามเจ้านาย
"เราจะมีมัน" มู่เซ็นหลงยังเดินเข้าไปที่ละก้าว
คงเพราะกระสากลิ่นอายการฆ่าอันรุนแรง เสือร้ายคำรามลั่น มัน
เอื้องเท้าไปข้างหน้าเล็กน้อยแล้วโผกระโจนเข้าหา หากแต่มู่เซ็นหลงก็ปล่อย
ลูกธนูในมือออกไปอย่างรวดเร็ว

ลูกธนูพุ่งผ่านพวงห้อยสูงอย่างว่องไวปานสายฟ้าแลบ บักฉีกเข้าไป
กลางคอเหยื่ออย่างแม่นยำ เรียกเสียงคำรามต่าๆ อย่างเดือดดาลจาก
สัตว์ร้าย ทั้งยังทำให้ความเร็วของมันลดลงมาก

อาการบาดเจ็บยังผลให้เสือร้ายคลุ้มคลั่งยิ่งกว่าเก่า ทว่าวิ่งต่อได้ไม่
ทันไร ลำแสงสีทองสองสายก็พุ่งพรวดเข้าไปในเนื้อดังฉีกๆ จนมันทนต่อ
ไปไม่ไหว ทางที่แหว่งไกวตกสู่ร่างพวงฟิล์มฮวบลงไปบนพื้น เสียงคำราม
กลายเป็นเสียงหอบหายใจเบาๆ อย่างอ่อนแรง

ลมภูเขายังคงพัดผ่านทุ่งหญ้า เลือดสดๆ ส่งกลิ่นคาวคั่งอยู่ใน
อากาศ

"ผีพระหัตถ์เป็นเลิศยิ่งนัก!" เม็งจิ้งที่คอยดูด้วยอาการใจหายใจคว่ำ
ร้องอย่างชื่นชม

"ขอจงทรงพระเจริญหมื่น ๆ ปี!" เหล่าองครักษ์ที่เตรียมถือดาบและ
คันธนูพร้อมจัดการปลิดชีพสัตว์ร้ายต่างโห่ร้องอย่างยินดี

"ใครมาจัดการเจ้ายักษ์งี่เง่าที่ซี" มู่เซ็นหลงพูดยิ้มๆ

องครักษ์สามสี่นายรีบลงจากหลังม้า ช่วยกันใช้ดาบขยี้ที่เตรียมมามา
ฉีดยาขนาดใหญ่ตัวนั้นเพื่อแบกไปขึ้นเกวียน

"ฝ่าบาท จะเสด็จกลับวังหลวงตอนนี้หรือทรงประสงค์จะพักผ่อน

สักหน่อยพะยะค่ะ" เมิ่งจิ้งถาม

"เซ้าอ่องล่ะ?"

"ยังอยู่ที่ค้ายพักแรมพะยะค่ะ"

"ถ้าเช่นนั้นก็ไปหาเขา"

มุ่เซิ่นหลงชี้มาช้าๆ ด้วยอาการปลอดโปร่งแจ่มใสที่ล่าเหยื่อได้สำเร็จ เขาหยิบถุงหอมตรงเอวขึ้นมา กลิ่นหอมรวรินพวยพุ่งมากระทบจมูก กลบกลิ่นคาวเลือดที่ตกค้างมาจากการสังหารไปจนสิ้น

เมื่อสามร้อยปีก่อน สกุลมุ่ยังเป็นชนเผ่าที่ราบสูงแถบตะวันตก ปฐมจักรพรรดิผู้เปี่ยมล้นด้วยความสามารถใช้เมตตาธรรมและความแข็งแกร่งทางทหารรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่ง จากนั้นได้ตั้งธรรมเนียมขึ้นว่า จักรพรรดิจะต้องออกล่าสัตว์มาใช้ในพิธีบวงสรวงสวรรค์ซึ่งจัดขึ้นสามปีครั้ง ด้วยตนเอง เพื่อให้ชนรุ่นหลังไม่ลืมว่าตนเป็นลูกหลานที่ราบสูง

ทายาทสกุลมุ่ล้วนสืบทอดธรรมเนียมนี้อย่างเคร่งครัด จักรพรรดิทุกพระองค์ในประวัติศาสตร์ราชวงศ์เทียนมุ่ต่างเชี่ยวชาญทั้งบุนนู้ มู่เซิ่นหลง ออกมาล่าสัตว์ในวันนั้นจึงเหมือนเป็นการยึดเส้นยึดสายเท่านั้น ไม่ต้องใช้ความพยายามมากมายอะไร

ธงสีทองลายมังกรโบกสะบัดอยู่หน้าค้ายพักแรม ก่อเกิดเสียงพื้บพื้ไปตามแรงลม ขุนนางบุนนู้ที่ตามเสด็จล้วนออกมาตั้งขบวนรอรับนายเหนือหัวอยู่ก่อนแล้ว

มุ่เซิ่นหลงนั่งอยู่บนหลังอาขาในชุดทอป่าแขนสอปสีเหลือง บักลายมังกรเก้าตัว รองเท้าขี่ม้าสีหนาสีดำ และเสื้อคลุมไหล่ขนเดียวม่วง*

* เดียวม่วง (จื่อเตียว) เป็นสัตว์ในตระกูลเดียวกับมังกร เออร์มิน ชื่อภาษาอังกฤษคือเซเบิล (sable) มีถิ่นอาศัยอยู่ในแถบแมนจูเรีย ขนสีดำเหลือบน้ำตาลมีค่ามาก บ้างเรียกว่าตัวเดียวดำ

ใบหน้าคมสันประดับรอยยิ้มสุขุมขณะมองเหล่าขุนนาง

"ลุกขึ้นได้ ลำบากทุกท่านแล้ว แยกย้ายกันไปพักผ่อนเถอะ"

"ขอบพระทัย" เหล่าขุนนางส่งเสียงอย่างพร้อมเพรียง

ข้ารับใช้ถือผ้าและอ่างน้ำรออยู่หน้ากระโจมแล้ว ฉางอัน ข้าหลวงคนสนิทแหวกม่านหน้ากระโจมรื้อรับเจ้านาย มู่เฉินหลงลงจากหลังม้าแล้วหยุดยืนครู่หนึ่งเพื่อให้คนมาช่วยปลดเสื่อคลุมออกไป

เขาแกะถุงหอมที่พกไว้ไม่ห่างกายส่งให้ฉางอัน ล้างมือในอ่างน้ำจนสะอาด ก่อนจะดื่มชาอ่อนๆ กลั้วคอ แล้วจึงใช้ผ้าร้อนเช็ดหน้า

"ฉางอัน เอาชาร้อนๆ มาสักกา กระถางกำยานไม่ต้องเอามาแล้ว จากนั้นพวกเจ้าก็ออกไปอยู่นอกกระโจมเสีย"

จักรพรรดิหนุ่มสั่งเช่นนั้นเพราะเขากำลังกำลังหลับอยู่ในกระโจมส่วนพระองค์ เจ้าตัวนอนขดอยู่บนพรม มีผ้าผืนบางคลุมร่าง มือข้างหนึ่งขยุ้มชายผ้าไว้หลวมๆ หัวคิ้วขมวดเข้าหากันเล็กน้อย ท่าทางจะนอนไม่เป็นสุขนัก มู่เฉินหลงเดินเข้าไปนั่งอีกด้านหนึ่งของพรมแล้วมองใบหน้าหล่อเหลาดวงนั้น

เฮ้อ อายุตั้งยี่สิบสองเข้าไปแล้ว แต่ยังไม่เหมือนเด็ก ๆ ส่วนพี่ชายที่แก่กว่ากันแค่ปีเดียวอย่างเขากลับเป็นผู้ใหญ่ราวกับอายุสักสามสิบปี

"ฮะ!" แม้เสียงในกระโจมจะเบาแค่ไหนก็ยิ่งทำให้มู่เฉินหูตื้ออยู่ดี พอเห็นพี่ชายนั่งอยู่ตรงหน้า เขาก็รีบลุกขึ้น "ถวายบังคมเสด็จพี่..."

"ไม่ต้องมากพิธีหรอก" ผู้เป็นที่รักยกมือปราชัย แล้วถามขึ้นเมื่อเห็นว่าปลายจมูกและดวงตาของอีกฝ่ายแดงก่ำ "จับไข้เสียแล้วหรือ ทำไมไม่กลับเมืองหลวงล่ะ"

"กระหม่อมไม่ได้จับไข้หรือพะยะค่ะ ได้ออกมาตามชายทุ่ง ฟังเสียงนก ชมดอกไม้...ฮัด...ฮัด...ฮัด..." ยังไม่ทันพูดจบประโยคมีเข็ญที่รีบหรีต่าย่นจุมูกแดงเรื่อของตนพร้อมอ้าปากกว้าง พยายามระงับอาการคันจุมูกไว้สุดความสามารถ ทว่า...

"ฮัดขี้ว! ฮัดขี้ว! ฮัดขี้ว!" ก็ยั้งกลั้นเอาไว้ไม่อยู่

หลังจากจามดังๆ ออกมาสามครั้งติดกัน มีเข็ญที่ใช้ผ้าอุดจุมูกตนเองไว้ได้อย่างอ่อนแรง

"เฮ้อ!" จักรพรรดิหนุ่มมองท่าทางกระปลกกระเปลี้ยของน้องชายแล้วถอนใจเฮือก ก่อนจะหันไปรินขามะลิหอมมาส่งให้ "ใช้ไอร้อนจากชาอังได้จุมูกเสี่ยสิ"

"เอ่อ เสด็จพี่ก็ทรงทราบว่กระหม่อม... กระหม่อม..." ฝ่ายตรงข้ามสั่นหน้ายิก

"แม้แต่กลิ่นหอมของชาเจ้าก็ดมไม่ได้ หมดทางเยียวยาแล้ว" มีเข็ญที่หลงยกขาถ่วงนั้นขึ้นตี้มเสี่ยเองแล้วส่ายหน้าบ้าง "หมอลวงฉิพยายามรักษาจุมูกเจ้าจนผมหงออกมาสิบปีแล้ว"

"ก็ไม่ใช่โรคร้ายแรงอะไรพะยะค่ะ แคเปลี่ยนฤดูที่อาการก็กำเริบที่กระหม่อมชินมาตั้งนานแล้ว" มีเข็ญที่พูดอย่างไม่อีนังขังขอบก่อนจะเข็ดน้ำมูกแรงๆ ทีหนึ่งแล้ววางผ้าลง จากนั้นก็เปลี่ยนอิริยาบถเป็นนั่งขัดสมาธิตัวตรงพร้อมยิ้มถามพี่ชาย "ล่าได้หรือไม่พะยะค่ะ"

"ยิงเสี่ยมาได้ตัวหนึ่ง"

"โอ้โห! เสด็จพี่ทรงยอดเยี่ยมเหลือเกิน สมกับที่กระหม่อมยกย่องเทิดทูน" มีเข็ญที่ท่าตาโตขณะยกมือยกไม้ประกอบคำพูดเสี่ยเกินจริง จาก

นั่นก็แก้มทำเป็นยกมือทั้งสองข้างกุมหัวใจ ขมวดคิ้วร้องโอดโอย "อ้าก! เสือน้อยตัวนี้ถูกโอรสสวรรค์ยิงเข้าเสียแล้ว โอ๊ย!"

มู่เซ็นหลงลุยไล่ด้วยขาอุ้งจืดเบาๆ ดวงตาคมสะท้อนให้เห็นรอยยิ้มอยู่ลึกๆ

ทั้งแผ่นดินเห็นจะมีแต่น้องชายคนนี่เท่านั้นที่กล้าพูดจาเล่นหัวกับเขา แต่ก็เฉพาะเวลาอยู่ด้วยกันตามลำพังสองพี่น้องหรือ น้องชายที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นอ๋องถึงจะกล้าเล่นกับเขาเหมือนเด็ก ๆ เช่นนี้

"ไม่ใช่เสือน้อย เสือหนุ่มตัวใหญ่ต่างหาก" จักรพรรดิหนุ่มหัวเราะอย่างอารมณ์ดี "เวลาถวายเครื่องสักการะที่ยิ่งใหญ่แบบนี้ เราจะขอพรเทพเจ้าให้ประทานสติปัญญาให้เจ้า อีกเดียวจะได้ช่วยดูแลบ้านเมืองแทน"

"โอ้!" ผู้เป็นน้องทำหน้าม่อ "ทูลขอให้เสด็จจากทั้งสองพระองค์ทำแทนไม่ได้หรือพะยะค่ะ"

มู่เซ็นหลงจับขาหอมชุ่มคอเข้าไปอีกอีกโดยไม่ตอบอะไร จนถึงขนาดนี้แล้วยังคิดจะอิดออดอีกหรือ

"เวลาว่าราชกิจไม่จุุดกำยานได้หรือไม่" เจ้าเสือน้อยรู้ว่าตนเองไม่อยู่ในสถานะจะต่อรองได้ มีแต่ต้องก้มหน้ารับชะตากรรมเท่านั้น

"ที่จุุดกำยานก็เพื่อไล่แมลงในวังหลวงไม่ให้มารบกวน" และเพื่อสนองรสนิยมส่วนตัวของเขาเองด้วย "เอาเถอะ เจ้าไปแจ้งกับทางสำนักพระราชวังไว้ก่อนก็แล้วกัน เวลาเราไม่อยู่ เจ้าอ๋องผู้สำเร็จราชการแทนย่อมเป็นใหญ่เหนือใคร"

"กระหม่อมมิบังอาจ" อีกครั้งที่มู่เซ็นหู่มีสีหน้าเลื่อมใสชื่นชม "พอเสด็จพิเสด็จกลับจากเขาดันสวรรค์ในอีกสิบวันให้หลัง และกระหม่อม

ไม่ต้องแบกรับหน้าที่นี้อีกต่อไป กระท่อมจะถวายราชสำนักคืนให้เสด็จพี่
ในสภาพสมบูรณ์"

"ดี" มู่เซ็นหลงพยักหน้าแล้วหลุบตามองน้ำชาสีอำพันอมเขียว
เข้าวันรุ่งขึ้น เขาต้องเตรียมตัวออกเดินทางไปยังเขากำเนิดสวรรค์
รกรากอันศักดิ์สิทธิ์ของสกุลมู่ พร้อมเหล่าขุนนางและองครักษ์ เพื่อทำพิธี
บวงสรวงสวรรค์ครั้งแรกหลังจากขึ้นครองราชย์

ใช้เวลาในการเดินทางและตระเตรียมพิธีห้าวัน ทำพิธีบวงสรวงสอง
วัน เริงเดินทางกลับเมืองหลวงอีกสามวัน รวมทั้งสิ้นสิบวันพอดี

"จะว่าไป..." มู่เซ็นหลงหมุนถ้วยชาพลางเอ่ยขึ้นเนิบๆ "ไหนๆ เจ้า
ก็สำเร็จราชการแทนเราสิบวันแล้ว ก็ทำต่ออีกสักเดือนครึ่งเดือนเป็นไร"

"เสด็จพี่!" มู่เซ็นหูเข้าใจความหมายของพี่ชายในทันที ดวงตากลมโต
เบิกกว้างยิ่งขึ้นขณะถามเสียงสูง "พวกเสด็จจาและท่านเสนาบดีทราบเรื่อง
หรือยังพะยะคะ"

"เราเคยเกริ่นๆ ไว้แล้ว พวกเขาจะช่วยเจ้าดูแลราชการอย่างเต็ม
ความสามารถ"

"นี่กระท่อมทราบเรื่องเป็นคนสุดท้ายหรือ" คู่สนทนาถามพร้อม
ชี้อาลัยจุกแดงเรื่อของตน

"ราชกิจจะชะงักไม่ได้ ขอเข่าอ่องโปรดใส่ใจให้มากด้วย"

มู่เซ็นหูอยากร้องไห้ทั้งที่ไม่มีน้ำตา การเป็นผู้สำเร็จราชการแทน
พระองค์นั้นหนักหนานัก เขาถูกพี่ชายหลอกให้ติดกับเสียแล้ว ทั้งที่เขายัง
คัดจุกและยังไม่ท่ายป่วยเลยแท้ๆ!

"ฮึดสู้! ฮึดสู้!" เจ้าตัวจามแรงๆ สองครั้งแทนคำประท้วง

จักรพรรดิหนุ่มเล็กคื้วมองฝ้ายตรงข้กัม เหมือนจะถามว่ทำไม่ถึงจาม ไม่รู้จก่จบสึ่ก่เสยที

"วันนี้เสด็จพี่ทรงพก่กุงหอมกลึ่ก่เกสรบว่นี้น้า แล้วกลึ่ก่กวางชะมด มาจากไหนกันนะ ฮั้ดขี้ว!" แค้สุดจมูกดมเล็กน้อย มู่เข้ในทู้กั้ต้องจามออกมาแรงๆ อีกครั้ง

"เราตึ้งกุงหอมออกไปแล้ว ล้างไม้ล้างมือให้หมดกลึ่ก่แล้วด้วย จมูกเจ้าไม่ดี ยังฮุดส่กั้ได้กลึ่ก่อีกหรือ"

"ไม่ใช่ว่จมูกไม่ดี แต่จมูกดีจนทนกลึ่ก่หอมอะไรไม่ได้เลยต่างหาก" มู่เข้ในทู้สุดน้้ำมูกดั่งพริต "แล้วไหนจะกลึ่ก่ดอกไม้ที่ติดตัวเสด็จพี่มาอีก กระหม่อมไม่มีบุญพอกั้จะรู้สึกว่มันหอมเลย"

"ถึงคราวนี้เจ้าจะไม่ได้ป่วย แต่กั้ยังอาการหนักข้ก่ขึ้นทุกปีอยู่สิ" มู่เข้ในหลงขมวดคื้ว "ปลอมตัวเป็นสามัญชนไปดูชีวิตความเป็นอยู่ของราษฎรครานี้ พึ่จะลองหยาดำรับทอ่กั้ดินมาให้เจ้า"

"ขอแค้เสด็จพี่เสด็จกลับมามาอย่างปลอดภัยก็พอ ไม่ต้องทรงเป็นห่วง กระหม่อมหรือกพะยะคะ" เมื่อครู่มู่เข้ในทู้ยังพุดติดตลก แต่พอเห็นท่าทางเป็นห่วงเป็นใยของอีกฝ้าย เขากั้รู้สึกว่ตนเองไม่ต่างอะไรจากเด็กน้อยทีดีแต่สร้างควมวุ่นวายสัก่กันิต

ร้อยวันพันปีพี่ชายไม่เคยได้ปลอมตัวเป็นสามัญชนออกไปข้กังนอกจะมีกั้แต่คราวนี้ที่ถือโอกาสระหว่างพิธีบวงสรวงสวรรคคไปดูชีวิตความเป็นอยู่ไฟ่ฟ้าและพักผ่อนไปในคราวเดียวกัน แต่ยั้งต้องคอยพะวักพะวนเรื่องหยาดำให้เขา ไม่เหน้อยเกินไปหรือ

เขาเหลือบตาข้ก่ขึ้นอย่างรู้สึกผิด เห็นพี่ชายกำลังหลับตาดำด้วยสีหน้าเน้ิง